

Halina Turek-Krysztoforska

Na krańcach życia

Wrocław 2003

„KIEDY ANTYCHRYST OPADNIE Z SIŁY
TYLE WIEKÓW WOJNA TRWA –
TRUPY ZIEMIĘ POKRYŁY –”

NOSTRADAMUS

Zanim

Mrok potęguje miłość
jej źródło zaspokaja
głód pragnienia
które odczuwa człowiek
i Matka Ziemia —
czas zatrzymuje się obok
zmniejszone tempo ma
nie odkładaj pióra
zanim noc
nie schowa się
w ramiona dnia —

Jak księżyc

Czas kroczy
ciszej niż księżyc
przyczajony
pod pułapem nieba —
podgląda ciekawie
komu brak miłości
powszedniego chleba —
marzy o pieszczotach
z Wenus Ariadną czy Psyche
widziane
w innych ramionach —
i myśli myśli
póki noc
w brzasku poranka
nie skona —

Zmierzch

przyjaciółce Zosi

Czas dotknął policzka
spękane wargi drżą
z serca
smutny tren się dobywa —
zmierzch przekornie
końcem nietrwalej miłości
to nazywa —
pulsuje noc
w pajęczynie wiatru
mgłą na powiekach
osiada —
jeśli nie wróci
skoro przyjdzie świt
zostanie po nim
tylko ballada —

Zwątpienie

przyjaciółce Majce

Pośród ogromnych lasów i pól
stoję bezradna
czekam kto wreszcie
zabierze mój ból —
skończył się weekend
pora odlotu w nieznane
a tu złamane skrzydło samolotu —
ile nocy i dni czekam daremnie
nawet lampę zapalam
lecz ty coraz bardziej
ode mnie się oddalasz —
o nic nie prosiłam
sam poileś nadzieją
a ja tylko tobie wierzyłam
dziś nawet nie chcę
patrzeć na nikogo
tak bardzo zważyłam —

Jesień

Złotem liści
stroi świat dokoła
jest w niej
przeszłość zapomniana
łza piekąca w oku
zmarszczka
pochmurnego czoła —
promienie słońca
kości nie grzeją
nadzieją poją
nie mają tylko sposobu
na tych
co nienawiść sieją —

Zima

Dokąd zmierzasz
śnieżnobiała w majestacie
mroźna pani
lekkie ślady na twojej drodze
krwią znaczone —
w wysokich obcasach
i mgieł woalce
twoje nóżki
na zmarznięcie wystawione —
płatki róży w złotogłowie
rdzą korona opleciona
czy na długo taka piękna
pozostaniesz tutaj z nami —

Ciemność

W ciszy śnieżycy
wieczór zapala złote skry
w oczy prószy
a czas powoli mija —
zimno dokucza
dobrze że mam ciepłe buty
i szalem owinięta szyja —
cudowe niebo
z płynącego opalu
tłumi szelest gwiazd —
rozpalona twarz księżycy nade mną
wpatrzona
w rozjaśnione wieże miast —
trudno uwierzyć
że kiedyś wszystko zgaśnie
i będzie bardzo ciemno —

Dlaczego

Dlaczego ściągnąłeś mnie
z krawędzi samotności —
teraz gdzieś daleko
w głębi pozostał
tylko uśmiech
zabliźnionej rany
jak światło czyjegoś życia
które świat zasłania —
czasem zapali lampkę oliwną
i poda opium
z namiastką pożądania —

Orion

Za oknem
nagle księżyc zgasł
zawirowały w oczach
gwiazdy
ognisty blask Oriona
na twardą ziemię spadł —
ogrzał przytulił
wysłuchał skargi
namiętnie całował
jak kwiat
rozchylone pragnieniem
czerwone wargi —
długo w noc
czułam go blisko
obiecał dźwigać
ciężkie brzemie
które od początku świata
nosi nasze plemię —

Wołanie

Wzbierał okrzyk wieczoru
spływał beznamiętną pianą
na usta i spocone czoło —
złotą księgę zamykał
to znów otwierał w tym miejscu
gdzie ranny żołnierz umierał —
iść dalej nie zdołał
stał u wysokich bram
płonącego miasta
dobre noce wołał —
świat to atmosfera
po której tratwa płynie
czy wybije godzinę
wskaże przestrzeń
na której wszystko się skończy
tylko ona nie zginie —

pogromy Iraku — 2003

Pole bitwy

Noc płoszyła cienie
chłopców zbierających
granaty —
bawiło ich to gdy dojrzewały
ogniem i hukiem —
co ich obchodziło
że niewinne ofiary padały —
wojna z Irakiem
młodzież wyzwalała
tego święty Saddam
nalał im do krwi
ręką Allacha ich osłaniała
każdy od dziecka
w tej świętości tkwi —

Ofiara wojny

Rozglądał się wkoło
ze łzami w oczach
pytał
jak mój ojciec zginął
serce mu mocno biło
w otwarte usta
milczenie chwycił
czy kule miały cel swego lotu
kiedyś takich nie było —
teraz on bohater
pośród ognia i świstu bomb
zostanie cieniem
to się nie zmieniło
skrzyżował życie
z punktem
do którego nie dążył
a jednak
okazał się kamieniem —

Naloty

Ogromny samolot
coraz wyżej się wspinał
nagle stulił skrzydła
i w przestworzach znikł
na lotkach błysnął
biały emblemat
czerwony krzyż —
zaszumiały motory
pikowały w górę i w dół
salwy łamały gałęzie
pilot do rdzenia białej kości pruć —
nad ranem został tylko
modry cień
nadchodziło południe
nic nie przyniósł nowy dzień —

Getto

We dnie umierali
nocą zwiędłymi wargami
jedli byle co
otwierając szeroko
przesiąknięte strachem oczy —
mnożyły się ciała
pokotem leżące
nikt nie zwracał uwagi
tylko Mosiek
sprzedawał w bramie owoce
sadem pachnące
słuchał kamiennych murów
jak krzyku obłąkanych —
czarne muchy siadały na głowach
nocą oddawały brzęczące rymy —
tyle zostaje z życia
za którym bez tchu gonimy —

Apokalipsa

Chwyta wszystko w objęcia —
pękają kamienie
rozwalają mury miasta —
niepokojnie
kołysze nad nami pułap nieba
przywołuje lęk
który z dnia na dzień narasta —
bija dzwony
tysiącem ludzkich serc
wylewają
rzeki morza oceany —
zostanie tylko w pustce
zwycięska śmierć
czy zagoi rany —

Wieniec

Uwięziona za progiem
drzę z zimna
noc ciemna a we mnie jasność
jak pragnień siła —
nie można już patrzeć
na kabotynów
i kraj co się wali —
zasługa wątpliwej wolności
należy się tym
co własną krew w boju przelewali —
dla nas mchem porasta głąz
zostanie tylko pamięcią
i wieńcem bez gwiazd —

Święto

Noc ciemna bez gwiazd
zapada w przepaść
okrutnym smutkiem
szumią drzewa
wiatr echo roznosi —
pustka zdziwiona
co płynie z daleka
do wolnej przestrzeni
nie widzi śladów człowieka —
może zaciemnia je krata
i sił nie daje nateńczyć
to co się dzieje
w krajach tego świata
trudno będzie bez walki
zwyciężyć —

Chwasty

Znieczulica ogromna
pochłoneła świat
porosły trującymi chwastami —
rozciąga w próżnię
tratuja drogę
bezlitośnie pluja
kamiennymi domami —
czy to ta sama ziemia
nasze polskie pola ogrody
a może mowa przeklęta
kto kiedyś taką słyszał
nie zapomniał
doskonale pamięta —

Wybacz Panie

Umarłeś na krzyżu
obiecałeś ludziom żywot wieczny
nie wiem jak żyć
by oprzeć się osądu pokusie —
tyle wokół zła wulgaryzmu
aż w gardle ściska i dusi
patrzac na rozpustę
wstyd wielki ogarnia —
wybacz Panie
innych osądzam
za Twoją śmierć i miłość
takimi myślami
przykrość Ci sprawiam —

Nasza dola

Zadają ból
wdeptują
w zwiędłe gnijące liście —
to upokorzenie
rany otwiera dokucza
nawet nocą pali ogniście —
milczę
bo ktoś jest nade mną
do Niego modlitwa
płynie prostymi słowami
ciemność niebieska
co dzień taka sama
pływa ciężkimi chmurami —
nadeszły czasy
że nikt nie pomoże
taka już nasza dola
strach ogarnia
oby tylko nie było gorzej —

Bezdomny

W przepastnych smutnych oczach
nosi chmurę
nocą z duchami rozmawia
i marzy
palcami zmywa brud
z szarej zwiędłej twarzy —
daremnie szuka przyjaznej dłoni
za wysokimi murami
zima nadchodzi
mróz ciało zrani
cierniowe grody biel pokryje —
historia wpisze w błędne koło
stworzenie
które nawet nie wie
dlaczego na tym świecie żyje —

Krzyk w ciszy

Inaczej kiedyś pachniał bez
wiosna zmuszała do uśmiechu
dziś oczy zalewa strumień łez
brakuje tlenu w oddechu —
gdzie dobre maniery obyczaje
rodziny mocno związane —
bieda maski nakłada na twarze
życie nie ma sensu
jest puste rozwiane
jesteś bezdomny
albo rolę jego grasz —
chciałabym to wykrzyczeć
w Pentagonie
Nato
lub w kłótliwym rządzie
z czym do Europy idziemy
właściwie od lat wielu
już w niej żyjemy —

Czyj głos

Tak często zapadam
we wspomnienia
gdy człowiek był piękny i młody —
bezmyślnie próżnuję
nad zieloną wstęgą
która spowija wrocławskie grody
moje skrzydła wichrowe
przynoszą natchnienie
nadają sens słowom
uśmiech radosny
realnych myśli znaczenie —
zmęczona
wzrok wznoszę ku górze
tym co chcą mnie czytać
oddam razem z wierszami
zerwane na całym świecie
najpiękniejsze róże —

Nuda

Nad brzegiem małej rzeczki
nuda barytonem śpiewa
arię klasyczną o starych drzewach
co pod zamkiem rosną
i tracą urok
każdą nadchodzącą wiosną —
ten scenariusz do mgieł piszę
im oddam swoje rymy
trudno dosięgnąć nieba
mam lat naście
czas opuszcza kurtynę —
przyszłam się pożegnać
przed wielką podróżą
z poezją zaklętą w tym dworze
i jedną jedyną jesienią
pachnącą czerwoną różą —

Zagórze Śląskie — 1950

Moje sploty

Obłokiem płynie siwy świt
z niebem łączy ogromny świat —
kolorowy blask
słonecznych promieni
rozpryskuje
szalony wiatr —
żagiel powietrza znad urwiska
łoskotem budzi jaskółki
o uśmiechu złotym —
wszystko do życia zmierza
nawet moich warkoczy sploty —

List do taty

Ubrałam się pięknie
w zieloną sukienkę
i piszę list do taty
wracaj szybko
i bardzo proszę kup mi —
kolorową spinkę do włosów
żywego psa
pluszowego misia
kolorowe kalosze
takie jak moja koleżanka ma —
na lato rower
na zimę sanki
bym nie musiała prosić się Hanki
dobrze tato
będę cię kochać nie tylko za to —

Zagórze Śląskie — 1946

Koziołek

Gdy nastały dni gorące
wyszły dzieci z domów
by pobawić się na łące —
rozgorzała wrzawa
i śmiechy wesołe
dołączył do nich figlarny koziołek —
nad rwącym strumykiem
pochyliła brzoza
swój giętki wierzchołek
a co to znaczy
dobrze wie koziołek —
z niej się pięknie skacze
i nie bolą nóżki
a liście tak mocno pachną
jak zioła u pani wróżki —

Świat

Nawet małe dziecko wie
kto stworzył ten piękny świat —
oko cieszy
zwykła trawka
i dziko rosnący kwiat
wesoło szumią kłosa w polu
czerwone maki bławaty —
tylko trudno im przyjąć do grona
tego dziwnego kąkola —
takim kwiatem wśród ludzi
jest człowiek zły
nieraz z różnych powodów
wylewa się gorzkie łzy —

Drwiny

Obudzona ze snu
pod słonecznym niebem
wierzę w to co mnie czeka —
wyznanie jest pełne świadomości
szerzy się głupota
i upadłość człowieka —
wyznaję swoje umiłowanie
pokoju i ciszy
mimo chaosu śladów krwi —
moja miłość wciąż się odradza
to nic że czasem
ktoś ze mnie drwi —

To boli

Byłeś i będziesz
wspomnieniem
największego szczęścia
co muska nocą
po śpiącej twarzy —
na serca dnie
pozostał twój głos
piosenką prowadzi
do krainy marzeń —
wiele ich pamiętam
z tamtych lat
smutkiem napawają
to boli —
nie zatrą ich nigdy
szlagiery nowe
tamte były najpiękniejsze
wesołe legionowe —

Skoro świt

Zgasło we mnie słońce
spaliło żal
owiało ciszą bezdroże
i wspomnienie niesie
pocałunek muska po twarzy —
o tamtych przeżytych dniach
przez wąską szczelinę
każe marzyć —
tłumię słowa
wzdycham w ciszy
ciało w koc owinę
czy pomożesz zasnąć
jutro skoro świt
znów w samotność popłynę —

Pieszczoty

Zgasł ogień na wzgórzu
księżyc tonie
w ruinach przestworzy —
dorodna dziewczyna
słodko ziewa
przeciąga smukłe ręce
zanim sen złoty
błogością ją złoży —
pod oknem zakochany chłopiec
na dnie butelki szuka nieba
wierny przyjaciel pies
łasi się do kolan
wyjąc do księżyca daje znak
że jemu też
pieszczot potrzeba —

Radość

W ogromnej samotności ziemi
utkwiła grudka uśmiechu
nutka czułości
szuka gniazda i ciepłego serca
pełnego miłości —
niebo słuwa obłokami
na obojętny świat
taki niegdyś cichy spokojny
pełen zwierzeń —
czy nowoczesność
to kraina zdrad
człowiek zaszyty w ukryciu
jak w papierosowym dymie
słyszy tylko
głosy dzieciństwa
i czule wymawiane
swoje imię —

Cień

pamięci ojca

Wejdę kiedyś ojczy
w twój własny cień
będę śpiewała o miłości
jak ty mamie —
tylko powiedz
jak rozpocząć swój pierwszy dzień
potem drugi trzeci
doba krótko trwa —
poza rankiem
południem
ciemność błyszcząca gwiazdami
krótkie noce ma —
co robić by nie zginąć
w rozkrzyczanym tłumie
czy kiedyś to zrozumieć —

Cisza

Przeszłość ucieka
uczucia miękna
widząc dzieciaki
po świecie rozpedzone —
cisza po wargach
sól rozsypuje jak po morzu
by uciszyć sztormem zmęczone —
oczy nie widzą
zamazała mgła przestrzeni
unoszą przez morza oceany
by wieczność
ogarnęła rodzinną ziemię
którą tak bardzo chcą odmienić —

Uliczka

Wypieszczę chwilę
odmieni bezduszny świat
wskrzeszę naród
blaskiem dobroci —
wiatr napęlni muzyką
miłą dla ucha
taką której tylko
dobry człowiek słucha
filozofię
zostawię otwartą —
dam szansę tym
którym nadzieję odebrano
otworzę uliczkę pełną miłości
przez złych ludzi zapomnianą —

Panaceum

Najlepszym lekarstwem na smutki
jest czułe serce
otwarte
jak pajęczyna pokory
na której głowy laurów nie włożono
a jednak najwięcej jest warte —
potargane uczucia przeżyć
prowadzą do łez
goryczą napełniają słowa
trudna droga
zaznaczy życia kres —
nie poddawajmy się
wróćmy do wspomnienia
niech kusi —
to co się zaczyna
nawet przed wielu laty
kiedyś skończyć się musi —

Moje serce

Oddam moje serce
dobre i szczere
gdy jesień szumem bije —
jestem taka spokojna
młodsza o całe życie
kto chce je wziąć — jest niczyje
napelni radością długie wieczory
przytuli pogłaszcz skronie —
zaryzykujcie bez obawy
wystarczy wyciągnąć dłonie —
ten wiersz
jesiennym kwiatem rozkwita
śmieje się do wszystkich
na ziemi i na niebie
wpatruje się w noc
gwiazdzistą czystą
szuka właściwej formuły
wiem
wybierze ciebie —

Wspomnienie

Szczęśliwy dom radował
odurzał srebrzyście
urodą sadów
pogodą nieba nawet jesienią
gdy zwiędłe z drzew spadały liście
to była przyrody potrzeba —
dziś chodzę z milczącą trwogą
zagubiona
w ciemnym nieznanym lesie —
obląkanym skrótem
wydobywam z gardła
zapomniane piosenki
które wiatr na skrzydłach niesie —
lecz nuta po nucie ginie
spotkanie z miłością
koronowane w zajazdach
jak najpiękniejszy obraz
widnieje w złotych gwiazdach —

Płynę do ciebie

Wokół krążą przedziwne cienie
odrywają od życia —
w gorących opałach płomieni
jest cicho
a ja głośno wołam
gdzie jesteś moja miłości
przyjdź
zetrzyj smutek z mojego czoła —
świat drży pode mną
jak atmosfera
popłynę do ciebie tratwą —
serce dokucza
bolą ręce i nogi
nie jest mi łatwo —

Zapomniane nutki

zakochanej Marysi

Czasem z miłością jest tak
jak z chorobą —
gaśnie świeca
po obłokach krąży tylko jej cień
nic nie cieszy
nie podnieca
nawet staje się obrzydła —
snuje się po ścianie
spada na dno
trudno odrastają marzeń skrzydła —
pozбира dawno przebrzmiałe nutki
w pokorze będzie trwać
może ktoś zagra
wyrzuci precz wszystkie
wspomnienia żalu
i smutki —

Plaża

smutnej Klarze

Brzegi samotnej plaży
toną w szklanych ścianach ciszy —
smutek spływa po nich
jak mewy syte
których nikt nie słyszy —
co zostało w tobie
gdy zabrakło miłości
życie jak morze
przed burzą posiwiało
spraw by nie pochłonęło
resztki twojej radości —
gdy znieruchomieje świt
w oknie lasu
zgaśnie lampa złotej gwiazdy
pozostanie ci bardzo mało czasu —

Czar lasów

Minęły czasy
gdy ogród był wonny
upajał czar lasów zielonych —
między porankiem
a nocą gwiaździstą
miasta błyszcząły
w promieniach skąpane —
wesoło fale szumiały
nie mogły zasnąć
jak gwiazdy nocą
kryształowe wspaniałe —
to piękno
rodzą słowa poetów
nieskalaną radością wybuchają
bo wszędzie jest tyle
prawdziwej miłości
tylko ludzie ją
na seks zamieniają —

Erotyk

Mój ptaszku miły
jesteś jak huragan
co drzewa zwala —
lecz ja po prostu już nie mam siły
a twój ogonek
wciąż nęci rozpala —
kurczy się nagle
jak ciasto rośnie
robi fikołki
potem łązy leje —
przestań choć na chwilę
odpoczniemy sobie
nie chcę już więcej
być przy nadziei —

Z przekory

Chciałeś bym była dniem
co długie godziny trwa
więc zapaliłam słońce oczu
lecz była w nich łza —
potem szepnąłeś cicho
w twych oczach gwiazda świeci
serce zabiło jak dzwon
ciało przyjemnie drży
lecz czas coraz szybciej leci —
żeby zapewnić o swym istnieniu
z przekory oddałam się
nie wiem tylko czy z miłości
stworzyłam nasze dzieci
dobrze zrobiłam czy źle —

Świetnie

Nie musisz ukrywać siwizny
i zmarszczki na twarzy
przecież łączy nas miłość
niepotrzebnie włosy zabarwiłaś —
ciuchy nawet fajne
kolor namiętności
tylko dekolt może przykryć biel
twojej nagości —
o tak
usta pomaluj na różowo
policzków nie musisz
w moich ramionach
zapłoną kolorowo —

Twoja dłoń

Jak wody ziarno
noc i dzień wydzielasz ciało
pod twoją planetą
rani moją urodę —
obiecałeś śpiewać
a gdy zrobi się ciemno
oświetlać drogę —
pojedynczo gdzieś zmierzasz
niepomny na obietnice
mówisz szyderczo
i w czuły punkt uderzasz —
dłoń twoja twarda
z żelaza
moje słowa
z gorącego serca płyną —
miłość przy tobie traci blask
pokrywa się
smutnej starości patyną —

Wyrzuty

Nie chcę wspominać
tamtych chwil
nie istniały dla mnie —
twory wieczności
ktoś zaplanował
wbrew mojej niechcianej
rzeczywistości —
ważę na szali wydarzenia
wieszam na smutnej gałęzi
niech Bóg wybaczy
są tak okrutne
jak grzechu wyrzuty sumienia —

Absurd

Ogień z Pompei
przyniesie na skrzydłach
szalony wiatr
bo cień twego ciała
na zawsze pochłonał
mój mały lecz piękny świat —
światło co płonie z daleka
ginie w mroku ziemi
starło krew z mojej twarzy
na jasny uśmiech czeka —
deszcz zmyje nieobecność
cichych kroków
pożegna na zawsze
by nic nie zakłóciło absurdu
zamkniętego w mroku —

NOC

Noc unosi w ramionach
ziemia opiera korzeń o ból
w rozsiany mrok wabi ciszę
i błędnych ogników rój —
miarowo w takt kołysze
między jednym a drugim cieniem
zasłania niebo upiorne
splamione złotem
by pozostać wspomnieniem —
już nic nie pamiętam
zgasły alarmy globalne
smak potu łyzy pod powieką
dławi bunt żywy
prawdziwy czy banalny —
co tu będzie gwarantem
jeśli sama nie wiem
byłeś kochankiem
czy sennym amantem —

Zamieć

Żeby wszystko przewidzieć
trzeba wybielić pamięć —
dlaczego bez celu błądzimy
zatracamy
w filozoficzną zamieć —
mijają pory umierania
kto wnika
jak pulsuje życie w nas
mądrzejsi o doświadczenia
omijamy je
bo przybliżają do kresu podróży
którą pochłania czas —

Zaduma

O cichym zmierzchu
siada młoda para
na wskroś zadumana —
w otwartej chwili
jakiś szept płytki
spod oka zagłada i mówi
by długo tych chwil nie trwonili —
pocałunki spadają z nieba
na krzaki bzu i jaśminu
wasze usta zwiędną
świeżość przejmie gleba
oczy niebieskie
pochłoną stokrotki
i zamkną w obce słowo — bezdroże
wieczność przemierzy stulecia
z tęsknotą polecą
w jasną zorzę —

Światło

Świeć mi niebieska zorzo
świeć
wspomagaj serce
póki jeszcze drga
twój promień chcę
na pomoc mieć
gdy ciało pokryje mgła —
każdy z nas umrzeć musi
kryjemy w sobie
tęsknotę podziemną
jak słowo ciałem się stało
tak odejść nam przeznaczono
gdzie będzie zimno i ciemno —

Litania

Drzewa umierają w płomieniach
jest we mnie tyle smutku i grozy —
wpatrzona w blask łuny
klękam na pogorzelsku
szepczę litanie do zorzy —
przyjdź
przynieś światło w źrenicy człowieka
może do rozumu wyciągnie dłonie
i stanie naprzeciw martwej ciszy
jak wiele razy stawał
ocierał strach z czoła
i tuląc się w ramiona matki
pytał
co jest tam wysoko
po drugiej stronie świata —

Obrazy

Noc przynosi
przeróżne twarze
pospolitych mieszczek blade
dziecięce słodkie
w uśmiechu rumianym —
czasem zapadam
w aksamitną nagość Mai
pulchną Giocondę
ze złoconej ramy —
tylko ciebie sen nie przysyła
ogień
czerwonych i żółtych świateł
oślepia zaciera
to co było tobą i mną
niesprawiedliwa przeszłość
tak nagle
cierpieniem okrutnym
przykryła —

Błam nieba

Umiera gorące lato
wygasają róże
płaczą
w rześzystych kroplach deszczu —
smutne są dni jak życie poety
z którego poezją
dziś się nie pieszczą —
odeszła miłość
ciepłe słowa
pogasły skrzydła blasku
fale łagodnie płyną
pod spokojny błam nieba —
podwórka pełne dziecięcych wrzasków
w rzeczywistości tego im trzeba —
życie dotyka dna
ucieka złamane
w promiennym słońcu zabłyśnie
tylko niespokojna łza —

Rozkład

Rozkładam moje słowa
szepty uczucia wspomnienia
na lata miesiące —
magicznie brzmią te struny
lecz przeszłość
życia nie zmienia —
jawa w sny wsiąkła
maluje obraz cieni
jedna droga jest realna
nią pójdzie każdy
do swojej jesieni —

Wiosna i lato

Nie bójmy się jesieni
jest taka piękna złota
przed nami tyle życia
czy ma je łamać tęsknota —
z godnością i radością
porę tę przyjąć chciej
lecz wracaj też do wiosny
bo piękna młodość była w niej —
choć posrebrzona skroń
drżące ręce
przywołaj uśmiech
doda sił
wesprze nas
zanim promień pierzchnie
odważnie prześcigaj
mijający czas —

Toast urodzinowy

Jesienny brzask na niebie lśni
serce tak mocno bije
biorę kielich w rękę swą
za wasze zdrowie piję —
    nieważne ile kto ma lat
    i co w swym wnętrzu kryje
    niech weźmie kielich w rękę swą
    i razem z nami pije —
a gdy toastów minie czas
słońce za chmury się skryje
dziękujmy przyjaciołom swym
bo z nimi dobrze się żyje —
    nieważne ile kto ma lat
    i co w swym wnętrzu kryje
    niech weźmie kielich w rękę swą
    i razem z nami pije —